

Vanskeligheder. Man kan med Rette pege paa, at man indenfor forskellige Erhverv har betragtet Sønderjylland mere som en Udvidelsesmulighed for den hjemlige Produktion, end man har betragtet det som sin Opgave at sætte de Erhvervs muligheder, som fandtes dernede, i Gang igen paa selvstændig Maade. Her ligger en Vanskelighed, vi har at slaas med paa adskillige Omraader. Men hvad det specielle Forhold vedrørende Finansieringen f. Eks. af Landbrugsbedrifterne dernede angaar, har de, som i Øjeblikket taler store Ord om den sønderjydske Fortrydelse ved at være kommet hjem til det lille Land Danmark, ingen som helst Grund til at føre denne Tale. Vi har siden 1920 fremefter fra sønderjydske Side kun haft Grund til Gang paa Gang at bringe den danske Regering, den danske Rigsdag og det danske Folk i det hele en hjertelig Tak for den Indsats, man herhjemme fra har ydet til Genrejsningen af al den Elendighed, Krigstiden bragte ind over de sønderjydske Landsdele.

Dette har jeg gerne villet sige herfra, fordi man trænger til i nogen Grad at faa disse Forhold sat paa rette Plads under de Vilkaar, vi i det sidste Aars Tid har haft i det offentlige Liv i Sønderjylland. Naar jeg har ønsket at sige dette, er det ikke alene med Henblik paa de agitatoriske Forhold i Sønderjylland, men ogsaa i nogen Grad med Henblik paa den Misforstaaelse, der hersker i enkelte Kredse herhjemme med Hensyn til, hvad der er givet af direkte Tilskudskapital til Sønderjylland, og hvad der paa den anden Side er brugt af Kapital. Folketingets Finansudvalg har fra de forskellige Ministerier krævet Oplysning om, hvad der er brugt af Kapital til Finansiering af Forholdene i de sønderjydske Landsdele, og hvad Genforeningen har kostet Danmark. Den Beretning, som de forskellige Ministerier har afgivet til Folketingets Finansudvalg, er i sin Helhed korrekt, selv om der kunde være enkelte Indvendinger at gøre, og selv om jeg kunde ønske, at enkelte Ministerier ikke havde udpenslet det saa stærkt, som man har gjort. Jeg skal ikke nærmere begrunde hvorfor. Det viser sig, at man omkring i Landet ved Hjælp af Avisernes forkerte Opfattelse af dette Forhold har fundet ud af og refereret ud over Landet, at Genforeningen har kostet

Danmark godt og vel 435 Mill. Kr. Dette er absolut ikke rigtigt. Man har til Udgifter en Gang for alle, hovedsagelig til Erhvervelse af Værdier, som Staten nu har i sit Eje, brugt 145 543 000 Kr. Man har som Tilskud til de forskellige Erhvervsvirksomheder og til Valutareguleringen brugt 131 Mill. Kr. Men det hænger sammen med, at ligesom de private Erhverv var kommet ud af Drift, var ogsaa alle offentlige Institutioner dernede, alt, hvad der hører til den offentlige Forsorg, kommet ud af Drift; det gælder Veje, det gælder Havne, det gælder Diger, det gælder Elektricitetsforsyningen, kort sagt alt muligt. Til selve Valutareguleringen er der brugt en Kapital paa godt og vel 46 Mill. Kr., medens der er kapitaliseret en Renteforsørgelse af tidligere Kapitalister dernede, som havde mistet deres Markkapitaler, paa godt og vel 14 Mill. Kr. — deromkring ligger Tallet. Alt det andet er brugt som Tilskud til Veje, til Elektricitetsforsyning, til Diger, til Havne, til forskellige offentlige Institutioner. Saa har man ogsaa draget med ind under, hvad Genforeningen har kostet, et Beløb paa 119 115 000 Kr., medens dette tydeligt og klart i Beretningen til Folketingets Finansudvalg staar opført som Laan og Garantier, Laan paa Forskud o. s. v. Dernæst har man til særlige Udgifter, Administrationsudgifter ved Genforeningen opført et Beløb paa 25 Mill. Kr. Dette er i og for sig rigtigt, men alle, der har Indblik i Forholdene, vil forstaa, hvor nødvendigt det var, og hvad der har hidført dette.

Naar jeg har kunnet ønske at detaljere dette Beløb, 435 Mill. Kr., paa den Maade, jeg har gjort, er det, fordi vi trænger til paa begge Sider af den gamle Grænse, at vi ikke gaar og misforstaaer hinanden, ikke gaar og faar forkert Opfattelse af, hvorledes Forholdene hos den anden i Virkeligheden ligger, og ikke gaar og faar skabt, saaledes som jeg har Indtrykket af, at det desværre er Tilfældet i enkelte Kredse, en Misundelse over den Ophjælpning, som Regeringen og Rigsdagen har forsøgt, ja, ikke alene forsøgt, men fuldbyrdet siden 1920. Det er dette, som har givet mig Anledning til at tage Ordet. Det er ikke, fordi jeg har ønsket at trætte det høje Tings Medlemmer med disse Tal, som de fleste paa Forhaand kender; men jeg har ønsket det overfor de